

Önkép-képzetek

Nem vagyok más, mint robbanás utáni
testrészek tompa aszfalthoz csapódása,
álomsújtott fejem zúdul kemény párnámra,
végtagjaim mereven lógnak egy sötét térben,
de az éles fény roppant pontossággal rajzolja ki
azt a mellkasomra vetülő ablakot,
amelyen keresztül a Hold behatol a tüdőmbe,
és ezüstporával eldugítja a légutaimat,
hogy fokozza a szívem
görcsös összehúzódásainak számát,
amíg ritmusa szinkronba nem kerül
az ősi dobok kifeszített bőrének tompa nyögéseivel,
amelyekre hajdan a már rozsdafalt istenek írták
az emberek csontjaiba
visszhangzó kiáltásaikat.

Sköll&Hati

Agyaraid a szívem lüktetésével
egy ritmusban csattognak.
Ködös szemedben meglátom magam:
barna vetület a prédáról
vörös, folyó fájdalom
és fény vagyok.

Farkas az égen,
örök vadász,
Napevő és Holdfaló!
A Legendák így szólnak:
Ha megeszed az almát, elkárhozol.
Ha megeszed az embert, szörnnyé válsz.
Ha bízol a kígyóban, be fog csapni.
Ha ételt fogadsz el a tündérektől, szolga leszel.
Ha az ördöggel cimborálsz, elveszted a lelked.
Ha farkast etetsz, elbúcsúzhatsz a kezdetől.

A te sorsod is megírták már.

Angyal

Egy széjjelfoszlott rongyos, fehér kendő
fullasztó füsttel,
sötét csíkkal jelölt pályán
hull alá egy tömbház első emeletéről.

Egy összeizzadt lepedővé gyúrt ágyból
csepeg a tavasz,
használaton kívüli könnyecsatornákból
az is az utcára kerül.

Két fura szárny helyett
a sötétség tart melegen,
meg a kabátomból kivigyorgó glóriád,
amit az éjjeliszekrényedről vettem el.

Radioaktivitással szennyezett
hulladék gyűlt össze
pont az ablakod alatt,
a szeméttel teli pocsolyában.